

Reggie Naus

1, 2, 3... Enteren!

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

NAAR DE HAAIEN!

Michiel Brugman had zijn ogen dicht en stond langzaam te tellen.

‘Achtennegentig... negenennegentig... honderd! Ik kom!’

Hij opende zijn ogen en draaide zich om.

Zijn beste vriendje, Billy Donderbus, stond vlak achter hem. Met zijn handen in zijn zakken.

‘Je had ook best tot vijftig mogen tellen, hoor,’ zei Billy verveeld. ‘Ik was al lang klaar.’

‘Waarom heb je je niet verstopt?’ vroeg Michiel een beetje boos.

‘Verstopt?’ vroeg Billy. ‘O, wacht. Dat is waar ook. We zouden verstoppertje spelen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik was van gedachten veranderd.’

‘Fijn dat je het ook even tegen mij zegt,’ mompelde Michiel. ‘Wat spelen we nu dan?’

‘Schatzoekertje,’ zei Billy. ‘Een echt piratenspel. Terwijl jij telde, heb ik een schat verstopt en deze schatkaart voor je getekend.’ Hij gaf Michiel een vel papier met allemaal rare tekens en krassen erop.

Michiel keek eerst naar de kaart en daarna om

zich heen. Ze stonden op het strand, met aan één kant de zee en aan de andere kant de duinen. Daarachter zag hij de daken van de huizen in hun straat. Er was niets te zien wat op de krabbels van Billy leek.

‘Weet je zeker dat je die schat hier ergens hebt verstopt?’ vroeg hij.

‘Tuurlijk,’ zei Billy. ‘Je moet zo’n schatkaart nooit al te duidelijk maken. Anders kan iedereen jouw schat vinden en inpikken.’

‘Waarom teken je dan een kaart?’ vroeg Michiel. ‘Je kunt toch gewoon onthouden waar je je schat hebt begraven? Lijkt me veel veiliger.’

‘Eh...’ Billy dacht even na. ‘Papa heeft het me ooit uitgelegd. Wacht, ik weet het weer. Omdat grote piraten zo veel rum drinken dat ze vaak vergeten waar ze hun schat hebben begraven. En dan komt zo’n kaart handig van pas.’

‘Maar snappen ze zo’n vage kaart wel?’ vroeg Michiel met een knik naar Billy’s krabbels.

Billy grinnikte. ‘Daar is dit spelletje nu juist voor. Piratenkinderen spelen zo vaak schatzoekertje dat ze vanzelf heel goede schatkaartlezers worden. Te veel rum drinken leren ze pas later.’ Hij gaf Michiel een por tegen zijn schouder. ‘Nou, aan de slag. Ik zeg toch altijd dat ik een echte piraat van je zal maken?’

Michiel keek weer naar de schatkaart. ‘Ik snap er eerlijk gezegd helemaal niks van.’

‘Het is heel simpel,’ zei Billy. Hij wees naar de kaart. ‘Je loopt gewoon... eh...’ Hij pakte de kaart vast en hield hem op de kop. ‘Gewoon... links... en dan... of wacht.’ Hij draaide de kaart eerst naar links en toen naar rechts. ‘Eh...’

‘Snap je hem zelf niet eens?’ vroeg Michiel.

Billy werd rood. ‘Dat betekent alleen maar dat het een heel goede schatkaart is!’

‘Zullen we je schat dan maar gaan opgraven?’ vroeg Michiel.

‘Nou, eh...’ begon Billy. Hij draaide zich gauw om. ‘Ach, weet je wat? Schatzoeken is saai. Laten we naar huis gaan. Zo te zien gaat het regenen.’

‘Je bent toch niet vergeten waar je hem hebt begraven?’ vroeg Michiel verbaasd. ‘Dat was nog maar een paar minuten geleden.’

‘Ik was aan het dagdromen!’ zei Billy een beetje boos. ‘Omdat jij zo lang bezig was met dat stomme tellen. Ik moest aan Zwartbaard denken en hoe die ooit in zijn eentje vijftig soldaten had verslagen en hoe stoer dat was. En nu ben ik vergeten waar die stomme schat ligt, ja! Maar daarvoor had ik nou juist die kaart getekend.’

‘Helemaal duidelijk,’ grinnikte Michiel. ‘Wat had je eigenlijk begraven?’

‘O, niets belangrijks,’ mompelde Billy.

Hij liep weg, in de richting van de duinen.

Michiel schoot in de lach toen hij zag dat Billy nog maar één schoen aan had.

Ze liepen over een pad door de duinen terug naar huis. De lucht begon donkerder te worden. Grijs wolken vormden zich boven het strand en het waaide harder.

‘Dat te veel rum drinken hoef ik trouwens niet te leren, hoor,’ zei Michiel. ‘Ik heb een oom die vroeger te veel dronk. Op familiefeestjes stond hij altijd op tafel en zong dan heel hard. En vals. En na een paar minuten viel hij van de tafel.’

‘Gaaf!’ zei Billy. ‘Klinkt als een gezellige kerel.’

‘Nou, gezellig...’ zei Michiel. ‘Hij viel altijd na een uurtje in slaap en lag dan heel hard te snurken op de grond.’

‘Stel je ons een keer aan hem voor?’ vroeg Billy. ‘Ik denk dat papa en opa het goed met hem zouden kunnen vinden.’

‘Hij heeft ruzie met mijn ouders,’ zei Michiel. ‘We zien hem nooit meer.’

‘Jammer,’ zei Billy.

Ze verlieten de duinen en liepen de Geraniumstraat in, waar ze woonden. Billy was Michiels buurjongen. Michiel was niet alleen met hem bevriend, maar met de hele familie Donderbus. Een piratenfamilie die aan land was komen wonen.

Het was herfst en roodgele bladeren dwarrelden door de straat.

Billy trok zijn sjaal stevig om zijn hals. ‘Ik ga echt nooit wennen aan dat vieze weer,’ zei hij.

‘Ach, het is tenminste nog droog,’ zei Michiel.

Op dat moment vielen de eerste regendruppels uit de lucht.

‘Dank je wel!’ zei Billy. ‘Had je mond maar gehouden!’

Ze begonnen te rennen, terwijl het steeds harder begon te regenen.

Toen ze bij het huis van de piraten kwamen, hield Michiel op met rennen. Maar Billy remde niet af. Hij stormde op de loopplank af die over de gracht rond het huis lag. Toen gleed hij opeens uit. Hij viel languit op zijn rug, gleed op volle snelheid verder en landde met een plons in de gracht.

‘Billy!’ riep Michiel geschrokken. Hij liep snel naar de rand van de gracht om Billy eruit te trekken. Voordat Roy, de waakhaai van de familie Donderbus, hem zou zien. Volgens de piraten was Roy een heel vriendelijk beestje, maar Michiel vertrouwde hem niet helemaal.

Hij trok de spartelende Billy op het droge, juist toen de grijze vin de hoek om kwam glijden.

‘Jammer, Roy,’ grinnikte Billy. ‘Volgende keer meer geluk.’

Hij krabbelde overeind en schudde zich uit. ‘Nu maak ik me om die regen ook niet meer druk,’ zei hij lachend. ‘Ik ben toch al nat.’ Hij keek achterom. ‘Maar waarom gleed ik nou eigenlijk uit?’

Michiel liep achter hem aan naar het begin van de loopplank. In het gras lagen enveloppen, helemaal nat van het regenwater.

‘Onze post,’ zei Billy. ‘Daar gleeed ik over uit. Raadsel opgelost.’ Hij wilde zich omdraaien om naar binnen te gaan.

‘Maar waarom ligt jullie post op de grond?’ vroeg Michiel. ‘Jullie hebben toch een brievenbus?’ Hij wees naar de oude kist die de piraten als brievenbus gebruikten.

‘Nou je het zegt,’ zei Billy. Hij liep naar de kist en keek naar de gleuf waar brieven in gestopt moesten worden. ‘Raar,’ mompelde hij. ‘Hij zit vol met raar spul.’

Michiel keek naar de kist. ‘Dat is lijm,’ zei hij. ‘Iemand heeft hem dichtgeplakt.’

Billy raapte de doorweekte enveloppen op en rolde ze tot een bal. ‘Nou, weten we dat ook weer. Kom je nog even mee naar binnen?’

‘Goed,’ zei Michiel. ‘Maar niet te lang. Mijn moeder zal het eten wel bijna klaar hebben.’

Ze liepen over de loopbrug naar de voordeur en gingen naar binnen.

Het piratenhuis leek op een heleboel stukken van schepen die aan elkaar waren getimmerd. De kamers waren met elkaar verbonden via touwladders, loopbruggen, glijbanen en soms gewoon trappen en gangen. Het huis stond vol met spullen die de familie Donderbus had meegebracht van hun reizen over de wereld. Houten vaten, beelden en palmbomen in bloempotten. Aan de wanden hingen schilderijen van oude piraten en schepen.

‘De post,’ zei Billy tegen zijn moeder, die aan de eettafel zat te lezen. Hij gooide de bol naar haar toe. Met een plenzend geluid landde die vlak voor haar neus op tafel.

Mevrouw Donderbus keek even fronsend naar het verfrommelde hoopje nat papier.

‘De post ziet er een beetje nat uit, vandaag,’ zei ze.

‘De brievenbus zat dicht,’ zei Billy terwijl hij de koelkast opende en de inhoud bekeek.

‘Nu dat weer,’ zei mevrouw Donderbus. Ze legde haar boek neer. ‘Wat is er toch aan de hand de laatste tijd?’

‘Hoezo?’ vroeg Michiel.

‘Gisteren heeft iemand eieren naar ons huis gegooid,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Ik heb geprobeerd ze van de deur te vegen om er een omelet van te maken, maar het waren rotte eieren! Dat was nog het ergste. Gooi dan tenminste met iets waar we wat aan hebben.’

‘Misschien waren het kwajongens,’ zei Michiel.

‘En wij maar denken dat dit zo’n nette straat was,’ lachte mevrouw Donderbus.

Michiel ging aan tafel zitten. ‘Waar zijn opa en de kapitein?’

‘Geld halen,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Uit de schatkist.’

De piratenfamilie leefde van een grote kist vol met goud en juwelen. De familieschat, noemden ze die. De schat was door hun voorouders bij elkaar geroofd,

en zo groot dat de familie Donderbus nooit hoefde te werken. Af en toe ging de kapitein wat geld uit de kist halen, die op een geheime plek verstopt lag.

‘Als ze hem maar kunnen vinden,’ zei Michiel met een knipoog naar Billy.

‘Tuurlijk,’ zei Billy met een rood hoofd. ‘Zoals ik je heb uitgelegd. Met de schatkaart.’

Op dat moment hoorden ze de voordeur opengaan. Voetstappen klonken in de gang naar de woonkamer.

‘Geef het maar toe!’ hoorden ze een zware stem zeggen.

‘Niksnut! Bultrug! Zeepaard!’ hoorden ze een tweede stem antwoorden.

‘Hebben die twee nou alweer ruzie?’ vroeg mevrouw Donderbus.

Michiel lachte. Hij wist dat ruziemaken bij het piratenleven hoorde. Vooral Billy’s vader en opa waren er erg goed in.

De deur ging open en een grote gespierde kerel met lang haar en tatoeages op zijn armen kwam binnen. Billy’s vader: kapitein Hector Donderbus.

Achter hem liep een stokoude piraat met een houten been en een ijzeren haak. Opa Donderbus, de taaiste piraat van de hele wereld. En misschien ook wel de oudste.

‘Wat is er nu weer aan de hand?’ vroeg mevrouw Donderbus. ‘Heeft opa weer ruzie gemaakt met de politie?’ Ze lachte naar Michiel. ‘Opa gaat de laatste

tijd telkens door het lint als hij een politieman ziet.
Verpest zijn humeur de hele dag.'

'Nee,' zei kapitein Donderbus. Hij liet zich neervallen op de bank. 'Veel erger.'

Het viel Michiel nu pas op dat de kapitein erg bleek zag. Zo te zien was hij ergens van geschrokken.

'Wat is er dan?' vroeg mevrouw Donderbus, die opeens ook bezorgd keek. Ze ging naast haar man op de bank zitten.

Billy was in een hoek van de kamer aan het spelen met Fred, de inktvis van de familie. Maar hij hield op en kwam nu naar zijn ouders gelopen.

Kapitein Donderbus keek hen een voor een ernstig aan.

'De schatkist,' zei hij met bevende stem. 'Hij is weg.'

